

בכורות לט

הסבר דברי הברייתא:

התייחסות, איזהו תיומת? מן התייחסות ולפנים, ותייחסות עצמה כלפנים.	רבי יהושע בן קפוצאי אומר: אין שוחטין אלא על החיצונות בלבד.	רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר: אין משגיחין על התייחסות כל עיקר
במה דברים אמורים? שנפגמו ושנגממו, אבל נעקרו — שוחטין.	אין שוחטין אלא על החיצונות, אבל פנימיות שנעקרו — מישחט עליהו לא שחטין, אבל אפסולי מיפסל.	אין משגיחין על התייחסות כל עיקר, ואפילו איפסולי לא איפסיל.

שאלה: בעי רב אחדבוי בר אמי: יש מחוסר אבר מבפנים, או אין מחוסר אבר מבפנים? למאי?

- אי לבכור — **פסח** **אז** **צור** כתיב,
- אי לקדשים, **צורת** **אז** **עבור** כתיב!
לאישחוטוי ולאיפרוקי לא איבעיא לן,
כי מיבעיא לן לאיפסולי — מאי?
- **תמיט** **יהיה** **לצרון** אמר רחמנא, תמים — אין, חסרון — לא.
- או דלמא **תמיט** **יהיה** **לצרון**, **כף** **מוט** **לא** **יהיה** **בו** — מה מוט מאבראי, אף חסרון מאבראי.

תשובה: תא שמע: (התשובה לפי ההבנה הראשונה – והתשובה היא שיש מחלוקת בנושא)

יִסְרָנָה - לרבות בעל כוליא אחת.	ואת שתי הכליות - ולא בעל כוליא אחת, ולא בעל שלש כוליות	
חסרון מבפנים לא שמיה חסרון	חסרון מבפנים שמיה חסרון	סברוה: דכולי עלמא אין בריה באחת, דהא מיחסר חסר
כשנבראה באחת מעיקרא	כשנבראה בשנים וחסרו דחייה: והא דומיא דשלש קתני, מה שלש מעיקרא, אף אחת מעיקרא!	רב חייא בר יוסף: דכולי עלמא יש בריה באחת, וחסרון מבפנים שמיה חסרון
יש בריה באחת	אין בריה באחת	ביש בריה באחת קמיפלגי
כאן שחסרה לאחר שחיטה דחייה: ולאחר שחיטה קודם קבלה מי שרי? והאמר רבי זירא אמר רב: הצורם און הפר ואחר כך קיבל דמו - פסול, שנאמר ולקח מדם הפר - הפר שהיה כבר!	שחסרה קודם שחיטה	רבי יוחנן: דכולי עלמא אין בריה באחת, וחסרון מבפנים שמיה חסרון
כאן שחסרה לאחר קבלה קוש: ולאחר קבלה קודם זריקה, מי שרי? והתניא: שה תמיט לכר בן שנה יהיה לכס, שיהא תמים בן שנה בשעת שחיטה. ומנין בקבלה והולכה והזייה? תלמוד לומר: יהיה, שיהו כל היותיו תם ובן שנה. תירוצ: תרגמה אבן שנה	כאן שחסרה קודם קבלה	גירסה 2 לרבי יוחנן

	רבי יהודה	רבי אליעזר בן יעקב	רבי יוסי
מצוק וכתות	אף בביצים	כולן בגיד	אף בביצים
נמוק וכתות	אף בביצים	כולן בגיד	בגיד אין, בביצים לא
נקודת המחלוקת – הבנה 1	חסרון מבפנים שמיה חסרון	לא שמיה חסרון	
נקודת המחלוקת – הבנה 2 במומים שבגלוי קמיפלגי	מעוך וכתות הוי מומא, דמיכווצן, נתוק וכתות הוי מומא. דהא תליין	מעוך וכתות לא הוי מומא, דמעיקרא נמי זמנין דמיכווצן, נתוק וכתות לא הוי מומא דמעיקרא נמי זמנין דתליין	מעוך וכתות הוי מומא — דהא ליתנהו, נתוק וכתות לא הוי מומא — דהא איתנהו